

A MARY SAMPERE

Has arribat a aquell més dur moment
d'una persona, que és sentir morir
a qui en la vida, ens ha fet gaudir
del gran goig d'existir plorant-rient.

Tranquil·la: no és mal llit la mar silent
i les seves onades blan-safir
per donar, al Senyor /el darrer sospir
/l'últim
d'una vida que en pau s'en porta el vent.

Ja sabem que et serà difícil riure
de nou. Però de tu mateixa, lliure
seràs pel bé de tots. Volem t'arrisquis.

¡Segueix Mary Sampere! Que el dolor
no dongui al teu treball gloriós, fosc.
Que el poble et necessita mentre visquis.

Alfredo Rubio de Castarlenas